

ΞΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΛΟΝΙΑ

M. K.

Από τα κυριότερα χαρίσματα μιας γυναικείας εμφάνισης είναι να έχει το λεγόμενον υπό Αγγλιον - Λαίηνη λαΐκ - δηλ. να έχει ύψος και καθωσπρεπισμόν κυρίας. Και πράγματι έχει αυτό το χάρισμα η άνωτέρω κυρία...
'Η Μ. Ντατζιν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία νέα εμφάνις που έκανε ευχάριστη εντύπωσι στους κοσμικούς κύκλους εινε της δ'ηνης Μιταράκη. Ένα σύνολον Παριζιάνικης κούκλας εις την χαρομοίωσιν συμπεριλαμβάνεται και το κομψότατο ντύσιμό της.
'Η Ν. Ζ. Φωτιάδη τουαλέττα και μαντίο λευκά, καπέλλο έπίσης, 'Η κ. Δουμά τουαλέττα και μαντίο μπλε λαβάν.

Προχθές χορευτική μαστίγα παρά τῶ κ. και τῆ κ. 'Αλ. Δημητριάδη εις την έξοχην Έπαιλιν των. Αί αΐθουσα διασκευασμένη με έξαιρετικῆν καλαισθησιν ένας διάκοσμος άνοιχτάκιος μεταξωτά άνθισμένα παρατεταγμένα, φόντο μπλε-ροζι με ροζ έγκλιαντινες, άμπαζου και παραβάν στον ίδιο συνδυασμό.
'Η δ'ης 'Εφη Δημητριάδη ένα έμφυχον κομψοτέχνημα με τουαλέττα κρετ-σπεσιάλ χρώματων βερικοχου με ζωρφέττ όμοιοχρωμή. 'Η δ'ης Προβελγιόν τουαλέττα έμπριμε λευκή και μπλε-ροζι. 'Η δ'ης Καπιτίνη τουαλέττα βερ-άμάν κρετ μανζού και κρετ σατέν όμοιοχρωμον. 'Η δ'ης Μεταξά τουαλέττα λευκή όλο άζουρ και παννιό πλισοέ. 'Η δ'ης Τατιανή Δημητριοπούλου φρουατοτή με τουαλέττα μουσελίνα ροζ, και μεγάλη κατελλιν φάβα όμοιοχρωμ.

Το ρεζό τῶν chic συγκεντρώσεων εινε στον κηλο του Πτι-Παλαί. Σε πλαίσιον καταπράσινο και χαρακτηριστικῆς μεγάλης λινές όμπρέλλες σε χρώματα φράνξ, κόκκινες, πράσινες, κίτρινες.
'Από τῆν κοσμικῆν συνάθροιση του Πτι-Παλαί τῆς παρελθούσης Δευτέρας.
'Η κ. 'Α. Μιχαλακοπούλου ταγιέρο γκρι και καπέλλο μπλέ. 'Η κ. Κυραντάκη λευκά και μωβ καπέλλο. 'Η κ. Γ. 'Αθανασιάδη μαύρη τουαλέττα και καπέλλο. 'Η κ. 'Αρβαντιδῆ πολυ έμφυχον τουαλέττα μετξ γούνα όμοιοχρωμή, καπέλλο μαγκούκι μπέ.
'Η δ'ης Σκρινῆ κομψοτάτη πράσινη μαντώ και καπέλλο.
'Η κ. 'Ιακ. Νεγροπόντ. 'Η κ. Λουπρόστ. 'Η κ. Κοιτογιάννη 'Η κ. Λίτσα. 'Η κ. Δελγιάννη. 'Η κ. Μικρούλακη. 'Η δ'ης Καμάρα

ΝΑΞΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΦΑΓΟΥ

[Στη γλώσσα του τόπου]

Μιά φορά κ' έναν καιρό ήταν ένας άντρας και άρραβωνιάστηκε με μίνανε πουδανε πως τάχατε δεν έβραζε μισοιά στο στόμα τῆ. 'Αφού λοιπόν την έπήνεσε και του μαρεψένε το μεσημέρι, τῆ λέει: «'Ελα κ' εσύ κάτσε να φάμενε». - «Δεν πεινώ», του αποκρίνεται αυτή. Σάν έπεράσανε δύο ώρες το μεσημέρι κ' είδανε πως ήλειπεν ο άντρας τῆ καθίσε η καλή σου και σου τῆν πατόνε (γεμίζε τῆν κοιλιά τῆς) ως άπάντα. Το βράδυ ήγούρισε ο άντρας στο σπίτι του, του στρώνει τραπέζι, τῆ λέει κάλ' έκείνος: - «'Ελα μάγγου μου να φάς το βράδυ πούσαι νηστικῆ από τς' αυγές του Θεού.» - «Δεν τρώω, δεν πεινώ». Νά μην τὰ πολυλογούμεν' έτσι δά πάντα τὰ κάνενε, δέν ήγρόνε με τόν άντρα τῆ, και καθως ήφρευγε έκείνος ήμπινούσανε στο φαί. Μιά, δύο μέσ' τῆ πολλας τὰ καταλάβε κ' έκείνος και τῆνε πέρνε και πειε στο χωράρι. Σάν ήζουτεύνε το μεσημέρι σρώνει χμω και τῆ λέει: - «'Ελα πιά τῶρα το βρακοθύμε, όσοχ' εινε». - «Δεν πεινώ, δεν τρώω». 'Αφού περάσανε δυο τρεῖς ώρες το μεσοζόπιου του νηλιου είδνε πως δεν έχει στον τῶν να τῆνε πάει στη χώρα κ' ήρχιζε να τῆν κόβγει λῆρα, ήφρόνατεν ετοά φώματα: - «Γειτόνισσα, γειτόνισσα νάθω καλότυχη να μου δώκῆς τῆν τριχιάν; (γιά να πῆ στη χώρα να φάη ήταν ο λοαρσιμός). Τῆ γάν' ο άντρας: - «Στάσου δι κ' έχεις καιρό το βράδυ.» Μέσ' στην πολλῆ ώρα πάλι - «καλ' ειντα θέν, ήγρόνισσα, τῆ σκάφη; τῶρα έρχυμαι και σου τῆνε δίνω» τῆ γάνει κάλ' ο άντρας - «καζιά πούν γειτόνισσα; δέ βλέπω γο γειτόνισσα' κάτ' εδω και το βράδυ πάμενε μαζί στη χώρα.» Σάν ήστρέφον τῆνε πιά στη χώρα δεν ήβλεπεν από τῆν πείναν τῆ κ' ήταξενε και μαιρας μαμουνας ποίνε στο δρόμο, κατσαρίδες, τῆ ήτρωνε κ' ήλενε - «εληθάμα μου, γοηληθάμα μου ποδάρια δέν είχτε και ποδάρια κάμετε νάρθετε να μεύρετε να σῆσε κουρκάλω». Από στότες ήκαθούτινε πιά στο τραπέζι με τόν άντρα τῆ και δέν ήγάνενε πια εὔτα τὰ κουρουφέζαλα. - Παραμυθι μύθαρος, η κοιλιά σας πάδωρε.

Η ΝΤΕΜΠΕΛΑ

'Ητανε μάν άλλη ντεμπέλα, οὔτε να μαρεψῆ ήθέλενε οὔτε να σαρούση οὔτε τίλα μόν' ούγενε μάν προβεί από πάν' από το τραπέζι, και σάν ήθελε νάρθ' ο άντρας τῆ να φέρη κρηάς, φουνητά, αυτή τ' ακούτανε στο τραπέζι κ' ήλένε: - «'Ακούε, προβεί, μαρεψέτα.

Σάν ήθελε νάρθη το μεσημέρι κ' τῶσανεν ο άντρας μαζίν τῆ πως βαρύνετα να του κάμη φαί, ταβάνενε κάλ' έκείνη με τῆν προβεί: - «'Εάντα, προβεί, δέν έμαρεψε;» Μιά δύο τῆν άβταζιζένε - «Μπρε γυναίκα μου, μαρε ψάτα μου, δέ μαρεψο' η προβεί, οὔτε θά μαρεψῆς». Μέσ' ο' τῆν τρίτη πῆνε τῆ τῆ λέει: - «Καλά η προβεί φάται καταίβασε τῆνε να τῆνε δείξωμενε.» Τῆνε ρῆχει κ' ο καλός σου στη ράχιν τῆ και - «να προβεί τούτῆ σου δίνω, τούτῆ σου χαρίζω, δέ μαρεψέτῆς προβεί!» κ' ήκάνενε πως δέρνε μαδές τῆν προβεί θά πόνενε έκείνη ποῦταν από κάτω, σούκῆμενε τῆν καλή σου άκ' 'άλατου' έκείνη πιά ήφρονάζενε: - «Σώνε πια, άντρα μου, σώνει, εγω θά φράκνω το φαί δέ θ' άρίνω πια τῆν προβεί.» Το αυτό τῶχουνε να πούνε πως το ζῆλο ήβηκε από τῆν παράδειου.

(Έκ τῶν 'Αναλεκτόν' του Φιλολογικού Σολόγου - Πιουσσού)

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ Α. ΦΡΑΝΞ

Σε κάποιο παλιοβιβλιοπωλειο του προαστειου του 'Αγίου Όνορου ο άποβιώτας 'Ακαδημαϊκός 'Ανατόλ Φράνξ, συνάντησε μία κυρία που' του τῆν είχαν συστήσει σε κάποιο σαλόνι. Αυτή έδουσε άμεσως να εκφρασή προς τον συγγραφέα τῆς 'Θαΐδος' τῶς ένθουσιασμούς τῆς και τῶς θαυμασμούς τῆς.

- Και ποῦ από τὰ βιβλία μου σῆς άδесе περισσότερα, κυρία; τῆν ερώτησε ο μέγας συγγραφέας.

- 'Η κυρία εδίσταζε.

- 'Η «Σματομένη Θῆκη», ίσως; ειπε ο Φράνξ.

- 'Ω! τι θαύμα! τι άριστούγραμμα! άναρωτισε η κυρία.

- 'Ο Φράνξ μωρστῆκε τότε οὔ η κυρία τον άγνοουσε δλωε διόλου. Γι' αυτό βρήκε ένα τίτλο ενός έργου που δέν έγγραφε ποτε και τῆν ερώτησε:

- Και το 'Χρυσό Μῆλο' πως σῆς φαίνεται;.

- 'Ω! αυτό εινε το προικέφαλό μου, μαίτο.

- 'Ο Φράνξ υπεκλήθη και ειπε:

- Κυρία μου, σῆς είμαι ενγνώμων. Καθως βλέπω με... παραδαραβάζετε!...

κομψῆ τουαλέττα και καπέλλο μπλε και άσπρο. 'Η κ. Α. Μορορέλλα μαντώ μαύρο με ρεγά και σένξ. 'Η κ. Κούλη, η κ. Σταθάτου, η κ. Πετριδί, η κ. Μασσόν κομψῆν τουαλέτταν μετξ και καπέλλο όμοιοχρωμον. 'Η δ'ης Κατασοῦ τουαλέτταν μετξ και ιδιότυπον καπέλλο καστορί με φάθα καφέ. 'Η κ. Ψημμένου. 'Η κ. Λιβερετό. 'Η κ. Μελά. 'Η Μονακίαν